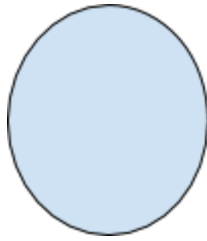

(31 Judgement)

For the Court use

Black case No. Criminal 6246/2561

Red case No. Criminal 5967/2562

In the name of the His Majesty the King

Min Buri Criminal Court

18 November 2019

Criminal case

Public Prosecutor of the Office of the Attorney General

Plaintiff

Between {

Mr. Chaiwat Limlikhit-aksorn

Co-Plaintiff

Mr. Samak Donnapee, first

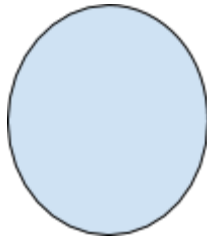
Mr. Wut Boonlert, second

Defendants

Matter: Defamation

The plaintiff accused both the defendants of committing, together and separately, many counts of crime. The details are as follows. On 22 August 2016, during the daytime and continuing into the night-time, the exact time is not known, the first Defendant defamed Mr. Chaiwat Limlikhit-aksorn, the Victim, by posting a statement into the computer system via Facebook using a Facebook account named Mr. Samak Donnapee which could be accessed and read by others. The statement reads “concerning the head of *Phraya Seam* squad, the owner of *Chai Rajapruk* ranch who have in his possession a land which encroaching into the national forest reserve in accordance with the

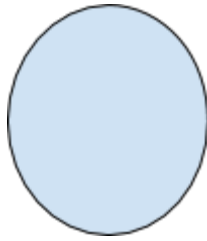
/ Sor Tor Kor (Land utilising right)

- 2 -

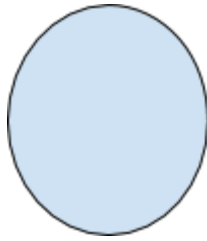
Sor Tor Kor (Land utilising right) scheme about a few hundred *Rai*". The phrase the head of *Phraya Seam* squad is referring to the Victim who holds the position of the head of *Phraya Sua* squad under the Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation. This led the readers to misunderstand that the Victim encroached land in a national forest reserve and that he is an officer of the Department of National Parks but he himself is a wrongdoer. The post was published in a manner likely to impair the Victim's reputation or place the Victim in contempt or hatred by others. (the details could be found in annex 1). Later on, from 27 August 2016 to 28 August 2016, during the daytime and continuing into the night-time, the exact date and time are not known, the first Defendant gave an interview to Manager Online Magazine stating that "a 100 *Rai* ranch in Phetchaburi province is located in a national forest reserve. An investigation has not gone far. The land encroached has been turned into a resort". The first Defendant also posted into the computer system via a Facebook account named Mr. Samak Donnapee, which is accessible to others, that "Rajapruk Ranch is located in a national forest reserve having an area of 100 *Rai* ... about 73 *Rai* of the ranch is possessed under Mr. Pairote Limlikhit-aksorn's name. The land shall be reclaimed by the Royal Forest Department but the reclamation is neglected". The statement claimed that the Victim himself encroached the land located in a National Forest Reserve area by letting his brother possessing the land for him. The statement was published in a manner likely to impair the Victim's reputation or place the Victim in contempt or hatred by others. (the details could be found in annex 2). After that, on

/28 August

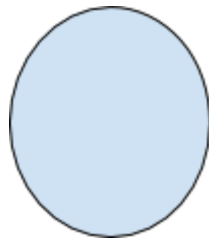
28 August 2016, during the daytime and continuing into the night-time, the exact time is not known, both the Defendants defamed the Victim by publishing a libel. The first Defendant posted into the computer system via a Facebook account named Mr. Samak Donnapee, which is accessible to others and the second Defendant shared the statement posted by the first Defendant via his own Facebook account named Wut Boonlert. The statement that both Defendants published reads “*Chai Rajapruk* ranch is located in a national forest reserve area and in the area possessed in accordance with the resolution of the cabinet dated 30 June 1998, 100 *Rai* in total. An investigation following a complaint put forth by the Royal Forest Department has been going on since 2008 until now. Recently, on 24 June 2016, the director of the Royal Forest Department (Mr. Chonlatit Surassawadi) issued a report [concerning] *Chai Rajapruk* ranch, an area of 100 *Rai*, located in a national forest reserve... and locate in the area under the survey conducted in accordance with the resolution of the cabinet dated 30 June 1998, about 73 *Rai* has Mr. Pairote Limlikhit-aksorn as its possessor. The [rest] of the land shall be reclaimed, but the director of the Royal Forest Department has been neglecting the reclamation”. The statement could be understood by others as claiming that the Victim who was the leader of the special squad called *Phraya Sua* himself encroaches and possesses a plot of land in a national forest reserve area and built on that land a resort named *Chai Rajapruk* ranch by having his brother holding the right on possession on his behalf. The statement was published in a manner likely to impair the Victim’s reputation or place the Victim in contempt or hatred by others. (the details could be found in annex 3). After that, on 22 September 2016

/during the day time

during the daytime, the first Defendant posted a statement into the computer system via Facebook using a Facebook account named Mr. Samak Donnapee. The post contains pictures of an official document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police's decision to present the results of the investigation to the prosecutor. The statement reads as follows: "these are photos of the document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police's decision to present the results of the investigation to the prosecutor in a case concerning firearms (magazines and bullets) something like that. Don't say that the bullets belonged to the state because the model [of the bullets] confiscated, they said, were not the type procured by the state. Read it and decide for yourselves who is the good or the bad guy." The statement could be understood by others that Mr. Chaiwat Limlikhit-aksorn, the Victim, was the wrongdoer who illegally possessed guns and bullets and that he is a bad person. The statement was published in a manner likely to impair the Victim's reputation or place the Victim in contempt or hatred by others. (the details could be found in annex 4). The incident happened at MaxValue store, Bang Khan subdistrict, Khlong Sam Wa district, Bangkok and everywhere else in the Kingdom of Thailand. [The plaintiff] pleaded the Court to punish [the defendants] in accordance with the section 83, 91 and 328 of the Criminal Code.

During the trial, Mr. Chaiwat Limlikhit-aksorn filed a motion asking the Court to be a Co-Plaintiff in this case. The Court granted. The Co-Plaintiff requested that both defendant pay 2,000,000 THB, with 7.5% per year interest, as a compensation for his injury to reputation, having

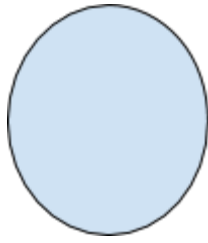
22 October 2018 as the interest start date.

Both Defendants pleaded innocent and, in part of the civil case, pleaded that they did not commit the act as they are accused. Therefore they should not be obliged to pay compensation to the Co-Plaintiff. May [the Court] dismiss the case.

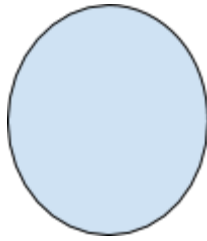
After taking into consideration the witnesses and evidence produced by the Public Prosecutor, Co-Plaintiff and both the Defendants, the Court has established the facts in this case as follows. On 22 August 2016, the first Defendant posted a statement into the computer system via Facebook using the first Defendant's own Facebook account named Mr. Samak Donnapee which could be accessed and read by the public. The statement reads "what should I talk about, should I talk about the head of *Phraya Seam* squad, the owner of *Chai Rajapruk* ranch [incorrect spelling] who have in his possession a land which encroaching into a land listed as national forest reserve in accordance with the *Sor Tor Kor* (Land utilising right) scheme or 30 June 1998 in Petchaburi-lumper province an area of a few hundreds *Rai*. The Director of the "stump department" is well aware of this fact, but has not yet acted to reclaim the land. The Permanent Secretary of the Ministry of ...". After that, on 28 August 2016, the first Defendant posted on the internet using the first Defendant's own Facebook account stating that "The *Chai Rajapruk* Ranch [incorrect spelling] is located in a national forest reserve area and in the area possessed in accordance with the resolution of the cabinet dated 30 June 1998, 100 *Rai* in total. An investigation following a complaint put forth by the Royal Forest Department has been going on since 2008 until now. Recently, on 24 June 2016, the director of the Royal Forest Department (Mr. Chonlatit Surassawadi) issued an investigation report concerning *Chai Rajapruk* ranch [incorrect spelling], an area of 100 *Rai*, clearly stating that the ranch is located in

(31 Judgement)
Nam Klad Nua and Pah Yang

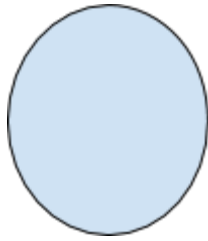
/Nam Klad Tai

For the Court use

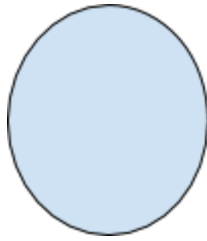
National Forest Reserves in Song Pi Nong subdistrict, Nong Ya Plong district, Phetchaburi province. It is located in the area under the survey conducted in accordance with the resolution of the cabinet dated 30 June 1998. Mr. Pairote Limlikhit-aksorn is named as a possessor of part of the land — about 73 *Rais* (geographical coordinates: 47 P 0572989 E 1418060 N (DATUMWGS 84)). The Royal Forest Department is obliged to confiscate that plot of land, but the Director of the Department does not carry out his duty as he obliged by the rules and laws. His conduct is even contradict the National Council for Peace and Order's Order No. 64/2557 section 3 "all concerned agencies to ramp up their efforts to investigate and reclaim and restore the encroached and deteriorated forest areas and meaningfully collaborate with all concerned agencies, civic sector and community-based organisations." Such conduct is punishable in accordance with section 4 "any government officials found to have been negligent of their duties or complicit in the commission of the aforementioned crime shall be strictly and promptly brought to justice as well as to face disciplinary actions." I therefore urge the Permanent Secretary of the Ministry of Natural Resources and the Environment to act in compliance with Order no. 64/2557 of the National Council for Peace and Order and bring the Director of the Royal Forest Department and others to the book as soon as possible". On 29 August 2016, the second Defendant shared the above mentioned statement posted by the first Defendant on 28 August 2016 via the second defendant's own Facebook account named Wut Boonlert. Later, on 22 September 2016, the first Defendant posted pictures of an official document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police's decision to present the results of the investigation to the prosecutor

- 7 -

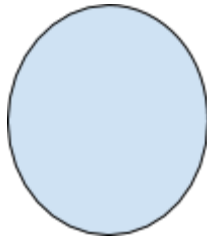
via the first Defendant's own Facebook account with a statement reads "another one is a photo of the document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police's decision to present the results of the investigation to the prosecutor in a case concerning guns (magazines and bullets) something like that. Don't say that the bullets belonged to the state because the model [of the bullets] confiscated, they said, were not the type procured by the state. Read it and decide for yourselves who is the good or the bad guy." The issues at hand to be considered are, firstly, whether both the Defendants committed the crimes as accused. It is important to first establish whether the distribution of the statement by the first Defendant on 22 August 2016 is defamatory toward the Co-Plaintiff as stated in the indictment or not. The Public Prosecutor and the Co-Plaintiff produced a witness who testified as follows. In 2016 the Co-Plaintiff was appointed by the Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation as the head of National Park ranger squad, aka *Phraya Sua* squad, responsible for the suppression of illegal deforestation and wildlife hunting having the jurisdiction of the entirety of Thailand. When people mention "*Phraya Sua*", it is understood as a reference to the Co-Plaintiff. When the first Defendant posted on the first defendant's own Facebook account on 22 August 2016 that concerning the head of *Phraya Seam* squad, the owner of *Chai Rajapruk* ranch who have in his possession a land which encroaching into the land listed as national forest reserve in accordance with the *Sor Tor Kor* (Land utilising right) scheme about a few hundred *Rai* clearly shows that [the first Defendant], by using the word *Phraya Seam*, he was referring to the Co-Plaintiff who was the head of *Phraya Sua* squad. In addition the Public Prosecutor and the Co-Plaintiff produced Ms. Worawarun Sarutathanachot, Mr. Satid Boonphol and Mr. Chaiwat Sripadyod as witnesses who

/similarly testified

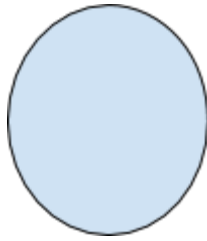
similarly testified that the witnesses read the statement of the first defendant which was posted on the first Defendant's Facebook account on 22 August 2016 and understood that when reading the phrase the head of *Phraya Seam* squad who encroaches the national forest reserve, they thought the writer was referring to the Co-Plaintiff who was the head of *Phraya Sua* squad under the Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation. [Regarding this issue, the Court is of the opinion that] the statement posted by the first Defendant which stated that the head of *Phraya Seam* squad, the owner of *Chai Rajapruk* Ranch who encroaches the national forest reserve could not understood as referring to the Co-Plaintiff. Who does it refer to when the first Defendant stated the head of *Phraya Seam* squad, the owner of *Chai Rajapruk* Ranch? The meaning of the word *Phraya Seam* is differ from that of *Phraya Sua*. Moreover, the Co-Plaintiff is not the owner of *Chai Rajapruk* ranch [incorrect spelling]. Even the *Chai Rajapruk* ranch [with the correct spelling] is not owned by the Co-Plaintiff. The claim that the phrase the head of *Phraya Seam* squad in the statement of the first Defendant refers to the head of *Phraya Sua* squad under the Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation is an interpretation of the Co-Defendant himself. In order to find the meaning of the statement posted by the first Defendant, the Court needs to apply the reasonable person standard to interpret such a statement and not that of the Co-Plaintiff. [Regardless of] The testimonies of Ms. Worawarun, Mr. Satid and Mr. Chaiwat that they understood that the phrase the head of *Phraya Seam* squad refers to the Co-Plaintiff, the Court is of the opinion that caution must be taken when weighting the testimonies of these three witnesses because all of them work at the same place as the Co-Plaintiff.

/This is especially

This is especially true in cases of Ms. Worawarun and Mr. Satid both of whom work under the Co-Plaintiff's supervision. Ms. Worawarun accepted that she has a very close working relationship with the Co-Plaintiff. She was an attorney in fact who made a complaint [with the police] regarding this defamation matter on the Co-Plaintiff's behalf. None of these three witnesses provide any explanation as to why they interpreted the phrase the head of *Phraya Seam* squad in the first Defendant's statement as referring to the Co-Plaintiff. Their testimonies are therefore unsubstantiated and only carry little weight. In addition, Mr. Chaiwat stated in response to the first defendant's cross examination question that, according to the statement of the first Defendant, the head of *Phraya Seam* squad did not encroach the National Forest Reserve land. Moreover, when take into consideration the context in which the first defendant posted the statement in question as appears in Jor.1 document, it could established that the first Defendant posted the statement on his Facebook page as a response to a comment of other person which reads "touching unop another issue is a good idea, so those faulty will be haunted by their guilty conscience". This means that when the first Defendant uses the phrase the head of *Phraya Seam* squad in his statement, it was the first and the only time he uses the phrase. It is therefore impossible for the public to connect the dots and understand who the phrase was referring to. When considering only the statement posted by the first Defendant on 22 August 2016, it cannot establish that such statement is defamatory toward the Co-Defendant as stated in the indictment. The Court shall then continue determine whether the first Defendant gave interview to the Manager Online magazine as stated in the indictment or not and

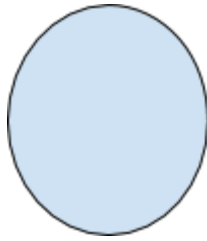
/the script

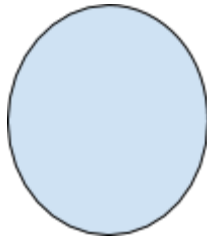
- 10 -

the script of the first Defendant's interview as well as the statement posted [online] by the first Defendant on 28 August 2016 and the distribution (share) of the first Defendant's statement by the second Defendant constitute an act of defamation as indicated in the indictment or not. Regarding this matter, the Co-Plaintiff testified that, on 27 August 2016, the first Defendant gave an interview to the Manager Online magazine. [Parts of content of the interview is] as follows "especially small plots of land e.g. a ranch in Phetchaburi province located in an area listed as a National Forest Reserve, about 100 *Rais*, according to a survey. An investigation on that particular ranch has been ongoing since 2009, it is not yet concluded nowadays despite all the technology [that could be utilised to produce evidence] such as satellite imagery, geography coordinations examination, and other tools that provide precise information. That plot of land could be utilised under the the resolution of the cabinet dated 30 June 1998 which allocates land to people who have been living there since before 1991. Only 73 *Rai* of land were allocated under this scheme. This is clearly wrong. Where did [he] get the other 27 *Rai* from? It could only mean that [he] encroaching the National Forest Reserve. It is even worse when that land was turned into a resort. The land was allocated with a condition -- it cannot be turned into a resort. The law allowing the allocation clearly states that the purpose of the scheme was to help farmers with poverty who do not have the land to cultivate. It is similar to the Sor Por Gor scheme, but the former only focuses on the farmers who have already been cultivating in the area for a long time. The farmers participating in the former scheme are not allowed to completely transform the physical condition of the land. For example, those who cultivate cyclical farming may change the kind of their crop, but they cannot turn the farm into a resort. That is a complete physical transformation of the land. Building a resort also requires a lot of investment.

/It is not

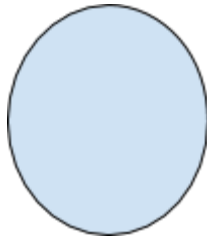

It is not something done by people with poverty". The interview script appears on Jor.2 document in the parts which are coloured in yellow. The Co-Plaintiff substantiates his testimony with Jor.2 document which exhibits the script of an interview given by a person of the same full name as the first Defendant and a photograph of the first Defendant to a journalist from Manager Online magazine on the encroachment of Phu Tub Burg and a National Forest Reserve of a ranch in Phetchaburi province. Also, the first Defendant accepted that he has given an interview on this particular issue to a journalist from the Manager Online magazine. Even though the first Defendant claimed that he informed the journalist that the interview was given as a private conversation and that the interview script shall not be published, the first Defendant provided no evidence to substantiate this claim thus it carries no weight. The Court therefore establishes that on 27 August 2016, the first Defendant gave an interview to a journalist from Manager Online magazine concerning the the encroachment of Phu Tub Burg and a National Forest Reserve of a ranch in Phetchaburi province appearing in Jor.2 document as described in the indictment. However, when examining the content of the interview given by the first Defendant, it appears that no reference to the Co-Plaintiff has been made. The reader of the published article could not possibly know who it was referring to when they read the phrase posted on the first Defendant's Facebook page on 28 August 2016 which has been brought to the Court's attention by the Public Prosecutor and the Co-Plaintiff that reads "*Chai Rajapruk* ranch located in the area of a

National Forest Reserve, having an area of about 100 *Rais* ... of that, Mr. Pairote Limlikhit-aksorn is named as a possessor of an area about 73 *Rais* which should be confiscated by the Royal Forest Department but it never happened". [The Co-Plaintiff] claimed that the statement above when consider together with the interview given by the first Defendant could be understand that the Co-Plaintiff possesses a plot of land within the area of a National Forest Reserve -- *Chai Rajapruk* ranch -- by having his older brother possessing the land on his behalf. Regarding this claim, the Court is of the opinion that the First Defendant gave an interview to the Manager Online magazine, then the interview was published on the website of the Manager Online magazine which is a different website from that of Facebook, those who have seen and read the interview script on the website of the Manager Online magazine may not have seen nor read the statement of the first defendant posted on Facebook and vice versa. The script of the first Defendant's interview and the statement posted on the first Defendant's Facebook page shall, for the purpose of adjudicating this case, not be considered together. However, even when considering both the statement and the interview, it could not be understood as saying that the Co-Plaintiff is the owner of *Chai Rajapruk* ranch as the name of the Co-Plaintiff was not mentioned anywhere nor were there any word or phrase in both the statement and the interview of the first Defendant that could be understood as referring to the Co-Plaintiff. On the contrary, the statement of the first Defendant stated clearly that the owner of *Chai Rajapruk* ranch was Mr. Pairote Limlikhit-aksorn, and not the Co-Plaintiff.

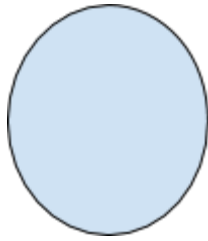
/It was not

- 13 -

It was not even mentioned that Mr. Pirote Limlikhit-aksorn is an older brother of the Co-Plaintiff nor that Mr. Pirote possesses the land on the Co-Plaintiff's behalf. The Court considers that the content of the post of the first Defendant focused more on the issue fact that some public servants responsible for the suppression of deforestation but do not carry out their duties than the that facts about the true owner of *Chai Rajapruk* ranch. The people who read the statement of the first Defendant posted on 28 August 2016 should not be able to understand that the owner of *Chai Rajapruk* ranch located in the area of a National Forest Reserve is the Co-Plaintiff. In response to the claim of the Public Prosecutor and the Co-Plaintiff that all statements of the first Defendant must be considered together to see that the first Defendant accused the Co-Plaintiff is the true owner of *Chai Rajapruk* ranch and that he encroached a National Forest Reserve, the Court is of the opinion that in the indictment, the Public Prosecutor stated that the first Defendant committed many counts of the crime of defamation and described each individual posts of the first Defendant separately and stated that each of them constitute individual count. The Court must therefore consider separately whether each post of the first Defendant constitute a crime of defamation or not. It is also plausible that people who might have read the statements of the first Defendant might not have a chance to read all of them. However, even when considering all of the statements of the first Defendant as described in the indictment, the Court could only understand that the head of *Phraya Seam* squad who is the owner of *Chai Rajapruk* ranch is Mr. Pirote Limlikhit-aksorn and not the Co-Plaintiff. As the Court establish that the statement posted by the first defendant on

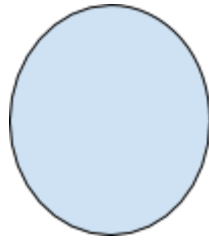
/28 August

- 14 -

28 August 2016 is not defamatory toward the first Defendant, the distribution of the statement posted on Facebook by the first defendant by the second Defendant by clicking share on Facebook does not constitute a crime of defamation. The issue remains to be adjudicated is whether the distribution of the pictures of an official document issued by Kaeng Krachan Police Station and the statement of the first Defendant posted on 22 September 2016 constitute a crime of defamation or not. Regarding this issue, the Co-Plaintiff claimed that the statement which was posted by the first Defendant on 22 September reads “these are photos of the document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police’s decision to present the results of the investigation to the prosecutor in a case concerning guns (magazines and bullets) something like that. Don’t say that the bullets belonged to the state because the model [of the bullets] confiscated, they said, were not the type procured by the state. Read it and decide for yourselves who is the good or the bad guy.” was posted together with a picture of an official document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police’s decision to present the results of the investigation to the prosecutor, as appears in Jor.4 document in the area coloured in yellow, were a false statement. The Co-plaintiff was therefore unfairly accused because in that particular case where the Co-Plaintiff was prosecuted for possessing illegal bullets, both the Court of First Instance and the Court of Appeal dismissed the case. The judgement was final. The statement of the first Defendant could lead people to think that the Co-Plaintiff is a bad person. [Regarding this matter, the Court is] of the opinion that the post on the first Defendant’s Facebook on 22 September 2016, the first Defendant was not only

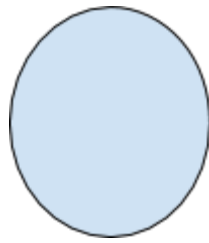
/posting

- 15 -

posting a statement, but the post also includes photos of the document issued by Kaeng Krachan Police Station regarding the police's decision to present the results of the investigation to the prosecutor and stated that the reader of the first Defendant's post shall decide for themselves about this matter. In order to consider whether the post of the first Defendant constitute a crime of defamation or not, the statement posted by the first Defendant and the content of the Kaeng Krachan Police Station's document must be considered together. The Court has examined Jor.4 document produced as an evidence by the Public Prosecutor and the Court is of the opinion that the size of the picture of the Kaeng Krachan Police Station's document was minimised to the point that it is unreadable. The statement of the first Defendant alone is unintelligible. Only when read together with the police's document the reader would get enough information to understand the situation. When the content of the document was unreadable, the Court could not establish that the post of the first Defendant is defamatory toward the Co-Plaintiff. The court therefore established that the pictures of the Kaeng Krachan Police Station's document and the statement posted on Facebook by the first Defendant on 22 September 2016 is not defamatory toward the Co-Plaintiff. After considering all the evidence presented to the Court by the Public Prosecutor and the Co-Plaintiff, the Court decided that both Defendant

/did not

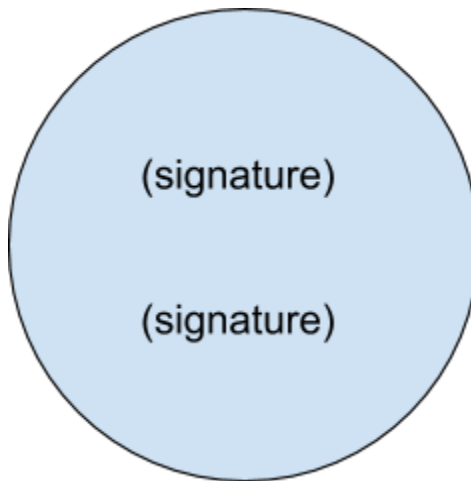
did not commit the crimes as prescribed in the indictment.

The only remaining issue to be considered is whether both the Defendants must pay compensation as the Co-Plaintiff requested or not. Concerning this issue, the Court is of the Opinion that when it is established that both the Defendants did not commit a crime of defamation or libel. Both the Defendants therefore did not injure the Co-Plaintiff's reputation. Both the Defendants do not have to pay any compensation to the Co-Plaintiff.

The Court dismissed the case and rejected the Co-Plaintiff's request for compensation. The Court fees paid by the Co-Plaintiff will not be reimbursed./

Mr. Wanchai Isarasenaruk

Mr. Pakorn Prasertsuk

คดีหมายเลขดำที่ อ ๖๒๕๖/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ อ ๕๙๖๗/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอาญามีนบุรี

วันที่ ๑๘ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	นายชัยวัฒน์ ลิมลิตอักษร	โจทก์ร่วม
	นายสมักร ดอนนาปี ที่ ๑ นายวุฒิ บุญเลิศ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง หมิ่นประมาท

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองแยกกันและร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกันวันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยที่ ๑ โฆษณาใส่ความนายชัยวัฒน์ ลิมลิตอักษร ผู้เสียหาย โดยโพสต์ข้อความใส่ความทางระบบคอมพิวเตอร์โปรแกรมเฟซบุ๊ก ชื่อ นายสมักร ดอนนาปี ซึ่งผู้อื่นสามารถเข้าถึงได้ว่า “เรื่องหัวหน้าพญาเสียม เจ้าของไร่ชัยราชฤกษ์ ยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติตามโครงการ

/สทก (สิทธิทำกิน)

สทก (สิทธิทำกิน) แค่มิก็ร้อยไร่...” ซึ่งคำว่า หัวหน้าพญาเสียม มีความหมายถึงผู้เสียหายที่ปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าชุดพญาเสียมของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ทำให้บุคคลที่ ๓ และบุคคลทั่วไป เข้าใจผิดว่าผู้เสียหายยึดถือครอบครองที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ เป็นเจ้าหน้าที่ของกรมอุทยานแต่ทำผิด เสียเอง ทั้งนี้โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง (รายละเอียดปรากฏ ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๑) ต่อมาวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยที่ ๑ ให้สัมภาษณ์นิตยสาร ผู้จัดการออนไลน์ต่อเนื่องจากการกระทำความผิดก่อนหน้านี้ว่า “ไร่แห่งหนึ่งในจังหวัดเพชรบุรี ๑๐๐ ไร่ อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตรวจสอบกันยังไม่ถึงไหน บุกรุกป่าสงวนเอาไปสร้างรีสอร์ท” และจำเลยที่ ๑ โพสต์ข้อความใส่ความทางระบบคอมพิวเตอร์โปรแกรมเฟซบุ๊ก ชื่อ นายสมคร ดอนนาปี ซึ่งผู้อื่นสามารถ เข้าถึงได้ว่า “ไร่ชัยราชพฤกษ์ อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เนื้อที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่...มีนายไพโรจน์ ลิมลิตอักษร เป็นผู้ครอบครอง เนื้อที่ประมาณ ๗๓ ไร่ ซึ่งกรมป่าไม้ต้องทวงคืนพื้นที่แต่กลับเพิกเฉย” ซึ่งมีความหมายว่า ผู้เสียหายได้กระทำความผิดเสียเอง โดยครอบครองพื้นที่ในเขตป่าสงวนสร้างรีสอร์ทโดยใช้ ชื่อไร่ชัยราชพฤกษ์ โดยให้พี่ชายถือสิทธิครอบครองแทน ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง (รายละเอียดตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๒) ต่อมาวันที่

๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวันและกลางคืนหลังเที่ยงต่อเนื่องกัน เวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสอง
ร่วมกันหมิ่นประมาทผู้เสียหายโดยการโฆษณา โดยจำเลยที่ ๑ โพสต์ข้อความลงในระบบคอมพิวเตอร์
โปรแกรมเฟซบุ๊ก ชื่อ นายสมิคร ดอนนาปี ซึ่งผู้อื่นสามารถเข้าถึงได้ ต่อเนื่องจากการกระทำความผิด
ก่อนหน้านี้ และจำเลยที่ ๒ ส่งต่อหรือแชร์ข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ดังกล่าวลงในโปรแกรมเฟซบุ๊ก
ชื่อ Wut Boonlert ของตนเองว่า “ไร่ชัยราชพฤกษ์อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และพื้นที่ถือครองตามมติ
คณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ รวม ๑๐๐ ไร่ การตรวจสอบร่องเรียนโดยกรมป่าไม้ตั้งแต่
ปี ๒๕๕๑ จนถึงปัจจุบัน ล่าสุดเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๙ อธิบดีกรมป่าไม้ (นายชลธิศ สุรัสวดี) ได้มี
หนังสือรายงานการ ไร่ชัยราชพฤกษ์ มีเนื้อที่ ๑๐๐ ไร่ อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ... และอยู่ในพื้นที่
สำรวจการถือครองตามมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ มีนายไพโรจน์ ลิมลิตชิตอักษร
เป็นผู้ถือครองเนื้อที่ประมาณ ๗๓ ไร่ ซึ่งกรมป่าไม้ต้องทวงคืนพื้นที่ แต่อธิบดีกรมป่าไม้กลับเพิกเฉย
ไม่สั่งการใดๆ...” ซึ่งมีความหมายทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นหัวหน้าชุดเฉพาะกิจพญาเสือ
กลับกระทำผิดเสียเอง โดยบุกรุกครอบครองพื้นที่ป่าสงวนก่อสร้างรีสอร์ท ชื่อ ไร่ชัยราชพฤกษ์ โดยให้
พี่ชายถือสิทธิครอบครองแทน ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง
(รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓) และต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙

/เวลากลางวัน

เวลากลางวัน จำเลยที่ ๑ โปสต์ข้อความลงในระบบคอมพิวเตอร์โปรแกรมเฟซบุ๊ก ชื่อ นายสมัคร ดอนนาปี โดยลงภาพหนังสือราชการของสถานีตำรวจภูธรแก่งกระเจาน เรื่องส่งสำนวนที่เห็นควรสั่งฟ้อง และ โปสต์ข้อความหมิ่นประมาทผู้เสียหายว่า “เป็นภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระเจาน เรื่องส่งสำนวนคดีที่เห็นควรสั่งฟ้อง เรื่องเกี่ยวกับอาวุธปืน (ของกระสุนและกระสุนปืน) ทำนองนั้น อย่าอ้างว่ากระสุนปืนเป็นของหลวงแล้วกัน เพราะรุ่นที่ตรวจยึดเขาบอกว่าหลวงไม่ได้จัดซื้อ ลองอ่านรายละเอียดกันดูนะครับ ใครเป็นคนดี คนไม่ดี ตัดสินใจกันเอาเอง” ซึ่งมีความหมายเพื่อต้องการทำให้บุคคลอื่นหรือผู้พบและอ่านข้อความเข้าใจผิดว่า ผู้เสียหายเป็นผู้กระทำความผิดมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคนไม่ดี ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๔) เหตุเกิดที่ห้างแม็กซ์แวลู แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักรไทย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑, ๓๒๘

ระหว่างพิจารณา นายชัยวัฒน์ ลีลิขิตอักษร ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาต และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายต่อชื่อเสียงของโจทก์ร่วมเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่

๒๒ ตุลาคม

๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธและให้การในคดีส่วนแบ่งว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ต้องรับผิดคดีค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยทั้งสองแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ โพสต์ข้อความทางระบบคอมพิวเตอร์ โปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ ชื่อ นายสมักร ดอนนาปี ซึ่งเปิดเป็นสาธารณะบุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ว่า “เอาเรื่องไหนดีละ หรือเรื่องหัวหน้าพญาเสียม เจ้าของไร่ไชยราชพฤกษ์ ยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติตามโครงการ สทก (สิทธิทำกิน) หรือ ๓๐ มิ.ย. ๔๑ จังหวัดเพชรบุรีล้มเปอร์ แค่มักร้อยไร่ อธิบัติกรมตอไม่รู้ข้อมูลที่อยู่แล้ว ไม่เห็นไปยึดคืนสักที ปลัดกระทรวงฯ ร...” ต่อมาวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ โพสต์ข้อความในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ ว่า “ไร่ไชยราชพฤกษ์อยู่ในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติและพื้นที่สำรวจถือครองตามมติ ครม. ๓๐ มิ.ย. ๔๑ รวม ๑๐๐ ไร่ มีการร้องเรียน และตรวจสอบโดยกรมป่าไม้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ จนถึงปัจจุบัน ล่าสุดเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๕๙ อธิบดีกรมป่าไม้ (นายชลธิศ สุรัสวดี) ได้มีหนังสือรายงานการตรวจสอบพื้นที่ไร่ไชยราชพฤกษ์ระบุชัดเจนว่า ไร่ไชยราชพฤกษ์เนื้อที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่ายางน้ำกลัดเหนือและป่ายาง

/น้ำกลัดใต้

น้ำกลัดใต้ ตำบลสองพี่น้อง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี อยู่ในพื้นที่ทำการสำรวจถือครองตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ มีนายไพโรจน์ ลิมลิตอักษร เป็นผู้ครอบครองเนื้อที่ประมาณ ๗๓ ไร่ (พิกัด ๔๗ P ๐๕๗๒๔๘๘ E ๑๔๑๘๐๖๐ N (DATUMWGS ๘๔) ซึ่งกรมป่าไม้ต้องทวงคืนพื้นที่ แต่อธิบดีกรมป่าไม้กลับเพิกเฉยไม่สั่งการใดๆให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายรวมทั้งยังขัดคำสั่ง คสช. ที่ ๖๔/๒๕๕๗ ข้อ ๓ “ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบติดตามผลคดีป่าไม้และดำเนินการฟื้นฟูพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกทำลายให้คืนสภาพป่าไม้ที่สมบูรณ์ดังเดิม โดยประสานงานกับทุกหน่วยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งภาคประชาชนและองค์กรชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าวอย่างจริงจัง” ซึ่งจะต้องถูกลงโทษตามข้อ ๔ “เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดปล่อยปละละเลยหรือเข้าไปมีส่วนร่วมกับการกระทำความผิดตามกรณีดังกล่าวข้างต้น จะต้องถูกดำเนินการทั้งทางวินัยและทางอาญาอย่างเด็ดขาดโดยทันที” ผมจึงขอเรียกร้องให้ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดำเนินการตามคำสั่ง คสช. ที่ ๖๔/๒๕๕๗ ต่ออธิบดีกรมป่าไม้กับพวกเขาโดยด่วนที่สุดต่อไป” และวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๒ นำข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ ดังกล่าวแชร์หรือส่งต่อในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๒ ชื่อ Wut Boonlert ต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ลงภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน เรื่องส่งสำนวนคดีที่เห็นควรส่งฟ้อง

/ในโปรแกรม

ในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ พร้อมทั้งโพสต์ข้อความว่า “ส่วนอีกภาพ เป็นหนังสือสถานีตำรวจ
ภูธรแก่กระงาน เรื่องส่งสำนวนคดีที่เห็นควรสั่งฟ้อง เรื่องเกี่ยวกับอาวุธปืน (ซองกระสุนและกระสุนปืน)
ทำนองนั้น อย่าอ้างว่ากระสุนปืนเป็นของหลวงแล้วกัน เพราะรุ่นที่ตรวจยึดเขาบอกว่าหลวงไม่ได้จัดซื้อ
ลองอ่านรายละเอียดกันดูนะครับ ใครเป็นคนดี คนไม่ดี ตัดสินใจกันเอาเอง” คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัย
ประการแรกว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โดยเห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า การที่
จำเลยที่ ๑ โพสต์ข้อความเมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถือเป็นกำหนัดประมาทโจทก์ร่วมตามฟ้อง
หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อปี ๒๕๕๙ โจทก์ร่วมได้รับแต่งตั้งจาก
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยผู้พิทักษ์อุทยานแห่งชาติและ
สัตว์ป่า หรือ หน่วยพญาเสือ มีหน้าที่ปราบปรามผู้กระทำความผิดบุกรุกตัดไม้ทำลายป่าและขบวนการ
ล่าสัตว์ป่าที่วราขอาณาจักรไทย หากมีการพูดถึง พญาเสือ ย่อมหมายถึง โจทก์ร่วม การที่จำเลยที่ ๑ โพสต์
ข้อความในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ ว่า เรื่องหัวหน้าพญาเสียม
เจ้าของไร่ชัยราชพฤกษ์ ยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติตามโครงการ สทก (สิทธิทำกิน) แค่มาก็
ร้อยไร่ คำว่า หัวหน้าพญาเสียม ย่อมหมายถึง โจทก์ร่วม ที่เป็นหัวหน้าชุดพญาเสือ นอกจากนี้โจทก์และ
โจทก์ร่วมยังมีนางสาววรวิมลย์ ศรีดาธนโชติ นายสาทิพย์ บุญผล และนายชัยวัฒน์ ศรีพิทยศ เป็นพยาน

เบิกความทำนองเดียวกันว่า พยานอ่านพบข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์ในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ แล้วเข้าใจว่า หัวหน้าพญาเสียมที่บุกรุกป่าสงวนแห่งชาติตามข้อความดังกล่าวหมายถึงโจทก์ร่วมซึ่งเป็นหัวหน้าชุดพญาเสียมของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เห็นว่า ข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์ว่า หัวหน้าพญาเสียม เจ้าของไร่ไร่ราชพฤกษ์ ยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาตินั้น เมื่ออ่านแล้วไม่อาจทราบได้ว่า หัวหน้าพญาเสียมที่เป็นเจ้าของไร่ไร่ราชพฤกษ์ ที่จำเลยที่ ๑ กล่าวถึงนั้นหมายถึงใคร พญาเสียมไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างเดียวกับพญาเสียม โจทก์ร่วมเองก็ไม่ได้เป็นเจ้าของไร่ไร่ราชพฤกษ์ หรือแม้แต่ไร่ชัยราชพฤกษ์ โจทก์ร่วมก็ไม่ใช่เจ้าของ ที่โจทก์ร่วมอ้างว่า หัวหน้าพญาเสียมตามโปสต์ของจำเลยที่ ๑ คือโจทก์ร่วมที่เป็นหัวหน้าชุดพญาเสียมของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชนั้น เป็นความเข้าใจของโจทก์ร่วมเอง แต่การพิจารณาว่า ถ้อยคำหรือข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์ว่ามีความหมายใด ต้องพิจารณาถึงความเข้าใจของวิญญูชนทั่วไปเป็นเกณฑ์ มิใช่พิจารณาตามความเข้าใจหรือความรู้สึกของโจทก์ร่วม กล่าวคือ บุคคลทั่วไปอ่านแล้วเข้าใจว่าอย่างไร ส่วนนางสาววรลัญช์ นายสาทิตย์ และนายชัยวัฒน์ที่มาเบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วมอ้างว่า เมื่ออ่านข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์แล้วเข้าใจว่า หัวหน้าพญาเสียม คือโจทก์ร่วม ซึ่งเป็นหัวหน้าชุดพญาเสียม นั้น พยานดังกล่าวทั้งหมดล้วนทำงานที่เดียวกับโจทก์ร่วม

/โดยเฉพาะ

- ๙ -

โดยเฉพาะนางสาววรวลัญช์และนายสาทิศย์มีความสัมพันธ์เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของโจทก์ร่วม และนางสาววรวลัญช์ยังรับด้วยว่ามีความสนิทสนมกับโจทก์ร่วม โดยได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ร่วมให้ไปร้องทุกข์คดีนี้แทน ทำให้การรับฟังถ้อยคำของพยานทั้งสามต้องใช้ความระมัดระวัง เมื่อปรากฏว่าพยานทั้งสามไม่ได้เบิกความอธิบายเหตุผลว่าเหตุใดจึงอ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑ แล้วเข้าใจว่าหัวหน้าพญาเสียมคือโจทก์ร่วม จึงถือเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ทำให้ไม่มีน้ำหนักรับฟัง ประกอบกับนายชัยวัฒน์เองยังเบิกความตอบคำถามค้านจำเลยที่ ๑ ทำนองว่า หัวหน้าพญาเสียมตามที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ไม่ได้บุกรุกป่าสงวนแห่งชาติอีกด้วย นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงที่มาของโพสต์ของจำเลยที่ ๑ ตามที่ปรากฏในเอกสารหมาย จ.๑ พบว่าเกิดจากการสนทนาระหว่างจำเลยที่ ๑ กับบุคคลอื่นในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ โดยบุคคลที่สนทนากับจำเลยที่ ๑ โพสต์ขึ้นก่อนว่า “เขย่าอีกสักเรื่องก็ดีรับท่าน พวกเรามีแผลจะได้ผวา” จำเลยที่ ๑ จึงได้โพสต์ข้อความดังกล่าว แสดงว่าที่จำเลยที่ ๑ กล่าวถึง หัวหน้าพญาเสีมนั้นเป็นการกล่าวถึงครั้งแรกและเพียงครั้งเดียว บุคคลทั่วไปที่อ่านโพสต์จึงย่อมไม่อาจทราบได้ว่าหัวหน้าพญาเสียมเป็นใคร ดังนี้ ลำพังเพียงข้อความตามที่ปรากฏในโพสต์ของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ ดังกล่าวจึงยังไม่เป็นข้อความที่ หมิ่นประมาทโจทก์ร่วมตามฟ้อง กรณีเห็นสมควรวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวนิตยสารผู้จัดการออนไลน์ตามฟ้องหรือไม่ และ

/บทสัมภาษณ์

บทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ รวมถึงข้อความตามโพสต์ของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ และการแชร์หรือส่งต่อข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ของจำเลยที่ ๒ ถือเป็น การหมิ่นประมาทโจทก์ร่วม ตามฟ้องหรือไม่ สำหรับเรื่องนี้โจทก์ร่วมเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ให้สัมภาษณ์นิตยสารผู้จัดการออนไลน์ว่า “โดยเฉพาะพื้นที่เล็กๆอย่างผมยกตัวอย่างไร่แห่งหนึ่ง ในจังหวัดเพชรบุรี ที่ตรวจสอบมาเห็นๆคือ ๑๐๐ ไร่ เป็นพื้นที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตรวจสอบกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ จนถึงปัจจุบันยังไม่ถึงไหนเลย ทั้งๆ ที่เรามีเทคโนโลยีภาพถ่ายดาวเทียมต่างๆ นะครับ มีการตรวจในเรื่องของค่าพิกัด เครื่องไม้เครื่องมือที่ละเอียดในระดับข้อผิดพลาดน้อยมาก ตรงนั้นเป็นพื้นที่ซึ่งดำเนินโดยมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ก็คือจัดสรรให้ราษฎรที่เข้ามาอยู่อาศัยก่อนปี ๒๕๓๔ มีชื่อเพียง ๗๓ ไร่ เท่านั้น แค่นี้ก็ผิดแล้ว เกินกว่า ๒๗ ไร่ เอามาจากไหนละครับ? ก็แปลว่าบุกรุกป่าสงวนฯ ที่สำคัญมันกลายเป็นรีสอร์ทอีก คือมันมีเงื่อนไขกันอยู่ เอาไปสร้างรีสอร์ทไม่ได้ เพราะกฎหมายมันระบุชัดว่า ช่วยเหลือเกษตรกรยากจน ไม่มีที่ทำกิน ก็ช่วยกัน เหมือน ส.ป.ก. คล้ายๆกัน แต่พื้นที่เน้นว่า คนที่เข้ามาอยู่แล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะกายภาพของพื้นที่ให้เปลี่ยนไปสิ้นเชิง เช่น เคยทำไร่ล้มลุก อาจเปลี่ยนมาเป็นพันธุ์พืชได้ แต่ถ้ามาลงใหม่มาทำรีสอร์ทอย่างนี้ไม่ได้ เป็นการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ และการทำรีสอร์ทต้องลงทุนเยอะมาก

/มันไม่ใช่

มันไม่ใช่ผู้ไม่มีอันจะกินแล้ว” รายละเอียดปรากฏตามข้อความที่ระบายด้วยสีเหลืองในเอกสารหมายเลข จ.๒ เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความโดยมีเอกสารหมายเลข จ.๒ ซึ่งเป็นบทสัมภาษณ์ของบุคคลที่มีชื่อ ชื่อสกุล และรูปถ่ายตรงกับจำเลยที่ ๑ ต่อผู้สื่อข่าวนิตยสารผู้จัดการออนไลน์เรื่องการบุกรุกทุบเบิกและป่าสงวนแห่งชาติของไร่แห่งหนึ่งในเขตจังหวัดเพชรบุรีเป็นพยานหลักฐานประกอบคำเบิกความ ทำให้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ประกอบกับจำเลยที่ ๑ ก็เบิกความรับว่าจำเลยที่ ๑ ได้ให้สัมภาษณ์ต่อผู้สื่อข่าวนิตยสารผู้จัดการออนไลน์ในเรื่องดังกล่าวจริง ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่า ได้แจ้งผู้สื่อข่าวแล้วว่ามิให้นำเรื่องการบุกรุกป่าสงวนแห่งชาติในเขตจังหวัดเพชรบุรีไปลงพิมพ์นั้น เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีน้ำหนักรับฟังข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวนิตยสารผู้จัดการออนไลน์เรื่องการบุกรุกป่าสงวนแห่งชาติแห่งชาติของไร่แห่งหนึ่งในเขตจังหวัดเพชรบุรีดังที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข จ.๒ ตามฟ้อง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเนื้อหาของบทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว กลับไม่พบว่ามีถ้อยคำหรือข้อความใดที่เป็นการกล่าวถึงโจทก์ร่วม ผู้ที่อ่านบทสัมภาษณ์ดังกล่าวย่อมไม่อาจเข้าใจว่า เจ้าของไร่ในเขตจังหวัดเพชรบุรีที่บุกรุกป่าสงวนแห่งชาติตามบทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ คือโจทก์ร่วมได้ ส่วนที่โจทก์และโจทก์ร่วมกล่าวอ้างในฟ้องโดยนำข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ ที่ว่า “ไร่ชัยราชฤกษ์ อยู่ในเขต

ป่าสงวนแห่งชาติ เนื้อที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ ... มีนายไพโรจน์ ลิ้มลิขิตอักษร เป็นผู้ครอบครอง เนื้อที่
ประมาณ ๗๓ ไร่ ซึ่งกรมป่าไม้ต้องทวงคืนพื้นที่แต่กลับเพิกเฉย” มารับฟังประกอบบทสัมภาษณ์ของ
จำเลยที่ ๑ และแปลความว่า หมายถึงโจทก์ร่วมครอบครองป่าสงวนแห่งชาติโดยใช้ชื่อไรซ์ชัยราชพฤกษ์
โดยให้พี่ชายถือสิทธิครอบครองแทนนั้น เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ให้สัมภาษณ์ต่อผู้สื่อข่าวนิตยสารผู้จัดการ
ออนไลน์ จากนั้นมีการนำบทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ ไปลงเผยแพร่ในเว็บไซต์ของนิตยสารผู้จัดการ
ออนไลน์ ซึ่งเป็นคนละเว็บไซต์กับโปรแกรมเฟซบุ๊ก บุคคลทั่วไปที่พบเห็นและอ่านบทสัมภาษณ์ของ
จำเลยที่ ๑ ในเว็บไซต์นิตยสารผู้จัดการออนไลน์อาจไม่ได้พบเห็นและอ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑
ในโปรแกรมเฟซบุ๊ก หรือโดยนัยกลับกัน บุคคลที่พบเห็นและอ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑ อาจไม่ได้พบเห็น
และอ่านบทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังนี้ จึงไม่อาจนำบทสัมภาษณ์ของจำเลยที่ ๑ ในเว็บไซต์นิตยสาร
ผู้จัดการออนไลน์กับข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ในโปรแกรมเฟซบุ๊กมาพิจารณาประกอบแล้วแปลความ
ร่วมกันได้ แต่อย่างไรก็ดี แม้จะนำมาพิจารณาร่วมกันก็ยังไม่เพียงพอที่จะแปลความหมายว่าเจ้าของ
ไรซ์ชัยราชพฤกษ์คือโจทก์ร่วมได้ เนื่องจากไม่ปรากฏชื่อโจทก์ร่วม หรือปรากฏถ้อยคำหรือข้อความใด
ในบทสัมภาษณ์และโพสต์ของจำเลยที่ ๑ ที่สื่อความหมายว่าเป็นโจทก์ร่วม โดยข้อความที่จำเลยที่ ๑
โพสต์ระบุชัดเจนว่า บุคคลที่เป็นเจ้าของไรซ์ชัยราชพฤกษ์ คือ นายไพโรจน์ ลิ้มลิขิตอักษร มิใช่โจทก์ร่วม

- ๑๓ -

ทั้งไม่ได้ระบุว่านายไพโรจน์เป็นพี่ชายของโจทก์ร่วม หรือระบุว่านายไพโรจน์ถือครองที่ดินไร้ชัยราชพฤกษ์ แทนโจทก์ร่วมแต่อย่างใด เมื่อพิจารณาเนื้อหาโพสต์ของจำเลยที่ ๑ พบว่าเป็นการมุ่งเน้นเรื่องเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามการบุกรุกป่าสงวนแห่งชาติไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่มากกว่า เรื่องว่าใครเป็นเจ้าของไร้ชัยราชพฤกษ์ที่แท้จริง บุคคลทั่วไปที่อ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ ย่อมไม่อาจที่จะเข้าใจไปได้ว่า เจ้าของไร้ชัยราชพฤกษ์ที่บุกรุกป่าสงวนแห่งชาติคือ โจทก์ร่วม ข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์ดังกล่าวจึงไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมตามฟ้อง ส่วนที่โจทก์ และโจทก์ร่วมนำสืบทำนองว่า ต้องพิจารณาเนื้อหาในโพสต์ของจำเลยที่ ๑ ทั้งหมดจึงจะทราบว่าเป็นการ กล่าวหาโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของไร้ชัยราชพฤกษ์ที่บุกรุกป่าสงวนแห่งชาตินั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยาย ฟ้องกล่าวอ้างว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน โดยแยกบรรยายการโพสต์ข้อความของ จำเลยที่ ๑ แต่ละครั้งว่าเป็นความผิดแต่ละกรรม การพิจารณาจึงต้องแยกว่าการโพสต์ข้อความของ จำเลยที่ ๑ แต่ละครั้งว่าเป็นความผิดตามฟ้องหรือไม่ อีกทั้งบุคคลทั่วไปอาจจะอ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑ เพียงบางโพสต์ไม่ได้อ่านทุกโพสต์ก็เป็นได้ อย่างไรก็ดี แม้จะพิจารณาข้อความตามโพสต์ของจำเลยที่ ๑ ตามฟ้องทั้งหมดย่อมฟังได้เพียงว่า หัวหน้าพญาเสียมที่เป็นเจ้าของไร้ชัยราชพฤกษ์ คือ นายไพโรจน์ ลิมลิตอักษร มิใช่โจทก์ร่วมอยู่ดี และเมื่อข้อเท็จจริงฟังว่าข้อความตามโพสต์ของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่

๒๘ สิงหาคม

๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ ไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์พร้อมแล้ว การที่จำเลยที่ ๒ แשרหรือส่งต่อข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์ดังกล่าวลงในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๒ จึงไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์พร้อมเช่นกัน กรณีต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่จำเลยที่ ๑ ลงภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน และโปสต์ข้อความเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ ถือเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์พร้อมตามฟ้องหรือไม่ โจทก์ร่วมเบิกความเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ข้อความที่จำเลยที่ ๑ โปสต์เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ ที่ว่า “เป็นภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน เรื่องส่งสำนวนคดีที่เห็นควรสั่งฟ้อง เรื่องเกี่ยวกับอาวุธปืน (ของกระสุนและกระสุนปืน) ทำนองนั้น อย่าอ้างว่ากระสุนปืนเป็นของหลวงแล้วกัน เพราะรุ่นที่ตรวจยึดเขาบอกว่าหลวงไม่ได้จัดซื้อ ลองอ่านรายละเอียดกันดูนะครับ ใครเป็นคนดี คนไม่ดี ตัดสินใจกันเอาเอง” พร้อมทั้งจำเลยที่ ๑ ได้ลงภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน เรื่องส่งสำนวนคดีที่เห็นควรสั่งฟ้องลงในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ ด้วย รายละเอียดปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๔ ที่ระบายนด้วยสีเหลือง นั้น ไม่เป็นความจริง เป็นการใส่ความโจทก์ร่วม เนื่องจากคดีที่โจทก์ร่วมถูกพนักงานอัยการสั่งฟ้องในข้อหาครอบครองเครื่องกระสุนปืน ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุดแล้ว การที่จำเลยที่ ๑ โปสต์ข้อความดังกล่าวยอมทำให้บุคคลที่อ่านเข้าใจว่าโจทก์ร่วมเป็นคนไม่ดี เห็นว่าการโปสต์ในโปรแกรมเฟซบุ๊กของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ นอกจากจำเลยที่ ๑

/จะโปสต์เป็น

จะโพสต์เป็นข้อความแล้ว ยังลงภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน เรื่องสงสำนวนคดีที่เห็นควร
สั่งฟ้องไว้ด้วย โดยจำเลยที่ ๑ ระบุว่าให้ผู้อ่านโพสต์ของจำเลยที่ ๑ อ่านรายละเอียดข้อความ
ในหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจานแล้วตัดสินใจในเรื่องนี้ ดังนั้น การพิจารณาว่าโพสต์ของ
จำเลยที่ ๑ เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์หรือไม่ ย่อมต้องพิจารณาทั้งเนื้อหาของข้อความที่จำเลยที่ ๑
โพสต์และข้อความที่ปรากฏในหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจานประกอบกัน แต่จากการพิเคราะห์
เอกสารหมาย จ.๔ ที่โจทก์อ้างส่งเป็นพยานหลักฐานต่อศาลในเรื่องนี้ปรากฏว่า ภาพหนังสือ
สถานีตำรวจภูธรแก่งกระจานที่ปรากฏในเอกสารหมาย จ.๔ มีลักษณะย่อส่วนให้มีขนาดเล็กกล
จนไม่สามารถอ่านข้อความในหนังสือดังกล่าวได้ ลำพังอ่านเพียงเฉพาะข้อความที่จำเลยที่ ๑ โพสต์แล้ว
ยังไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของเรื่องได้ ต้องอาศัยข้อความตามหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจาน
มาพิจารณาประกอบด้วย เมื่อไม่สามารถอ่านข้อความในหนังสือดังกล่าวได้ ศาลย่อมไม่อาจพิจารณาว่า
โพสต์ของจำเลยที่ ๑ มีเนื้อหาที่ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจว่าโจทก์ร่วมเป็นคนไม่ติดตามฟ้องหรือไม่ได้
จึงฟังไม่ได้ว่าการที่จำเลยที่ ๑ ลงภาพหนังสือสถานีตำรวจภูธรแก่งกระจานและโพสต์ข้อความ
ในโปรแกรมเฟซบุ๊กเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมตามฟ้อง ดังนี้
พยานหลักฐานขที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบมาทั้งหมดจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะฟังว่าจำเลยทั้งสอง

ร่วมกันหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมโดยการโฆษณาตามฟ้อง

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบใช้คำสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมตามคำร้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้หมิ่นประมาทโจทก์ร่วมโดยการโฆษณาตามฟ้อง ย่อมถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้คำสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมตามคำร้อง

พิพากษายกฟ้อง และยกคำร้องของโจทก์ร่วมที่ให้จำเลยทั้งสองชดใช้คำสินไหมทดแทน

ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ./

นายวันชัย อิศระเสนารักษ์

นายปกรณ์ ประเสริฐศักดิ์

ณัฐรุจา พิมพ์/ทาน